

in pridno pošiljati v šolo, in storiti kar vam g. učitelj veleval; mene prav veseli, da ste dobili takega dobrega učitelja; le precej vzemite piščalko, in jo oddajte drugemu, g. učitelju pa za pot en križak plačajte; če se to hitro ne zgodi, bo pa druga pela“. Učitelj se predstojniku ponižno zahvaljuje, da ga tako lepo podpira in mu pomaga. „Opomaiti imam še, da g. učitelj ne bo več hodil po hišah jest, ampak da mu bote hrano v denarjih plačevali, za drugo plačo bom pa že jaz skerbel“. S temi besedami dá g. predstojnik učitelju roko, in jih odpravi. Kmetje še bolj boječi gredo, kakor so prišli, in jo mahnejo kar domú. „Dobili smo, kar smo iskali“, pravi župan, pa nobeden mu ne odgovori. Od tega časa je učitelj živel prav mirno; naredili so mu lepo šolo in ga preskerbovali z vsem, česar mu je bilo treba. Učitelj sam ni nikoli mislil, da bo v tej srenji kterikrat tako srečno živel. Tudi z očetom županom sta se popolnoma sprijaznila in sicer tako, da je učitelj dobil zalo županovo Reziko za ženo, in da so bili potem vsi vkup ena srečna rodovina.

Narava in človek

v svoji pravi složnosti.

Spisal Živkov.

15.

Kaj pa čuti serce, če čujemo, da se tič iz zahvalnosti s pesom brati, in še divjost pozabi?

Neke hude zime pade vran ves dreven v grajski dvor. Nekdo ga pobere in verže v pesjak, in se zanj več ne zmeni: ko spomladi pesa odvežejo, vidijo, da ima zvestega služabnika, kateri mu je vedno za petami, namreč tistega vrana, kateri se je pri njem v pesjaku sogrel, oživel in iz zahvalnosti, ker ga je tako ljubeznjivo sprejel, se z njim priserčno združil. Pri jedi mu je iskal in dajal naj bolje kosove, ali mu je odkod kosti donášal. Ko je grajšček kam jezdil in pesa seboj vzel, je vran nad njima letal — bodi si kamorkoli. Ako pes spi, se vran k njemu usede, ga milo in nevkretno gleda in varuje. Če mu veržejo kej jesti, se ne dotakne; če ga hočejo odgnati, se še le bliže primakne k ljubemu tovaršu, kterega čez vse ljubi.

Drug zgled enake zahvalnosti in tovaršije nam kaže sledeča prigodba: Na neki pristavi popade lesica gos, in pobegne

ž njo. Domači pes zagleda roparico, skoči za njo, in reši gos; odsih dob ga ima gos tako rada, da hodi povsod za njim. Enkrat jo sosed z drugimi vred ukrade in zapre na dvorišče. Ko pa pes tam mimo teče, ga gos zapazi in zagaga; pes pa hitro skoči čez zid, in tako izdá tata. Čez nekaj let potem vtopijo pesa. Gos gaga nemilo, in žaluje po svojem predragem ljubljencu.

Z ljudmi še se gosí raji sprijaznijo — in dostikrat se ne vé, zakaj. V mestu Y. se naenkrat nekemu staremu gospodu sosedov gosak pridruži, in ga vedno spremlja. Zarano ga pride slednjo jutro budít z veselím gaganjem, in hodi ko pes za jim po vseh ulicah. Če gospod kje počiva, se mu usede k nogam, gre ž njim v kavarno ali gostivnico; če pa ne sme, čaka zunaj, dokler ni gospoda vun.

Bolj zanimivo še je obnašanje tako imenovane vojaške gosí. V Eslingu jo vojak stražnik nekđaj vbrani velike nevarnosti. Koj zapusti svojega gospodarja peka, in hodi kraj stražnika sim ter tje. Ker se jim taka družica zdi sramotna, jo odženó, pa se vedno povrača, in ko ji zaprejo vrata, zletí čez zid, in se zopet pridruži stražniku. Ker vse radovednost tare, kaj bo iz tega, kupi polkovnik gos, ji dá napraviti gosjak, in jo po redu kermijo. Ko se vojaki v drugi in tretji kraj preselijo, vzamejo gos k sebi, ktera pa zopet spremlja vsakega stražarja. Nevojakov ali vojakov družih polkov pa ne pusti mimo, če je stražnik ne pomiri. Ko gredo enkrat vojaki daleč v tabor, je domá silno žalostna. Ko se čez več tednov vračajo, jim zletí daleč naproti, je pozdravlja veselo gagaje in plahutaje — in koraka pred muziko ko banderaš naprej. — Tu nam razodeva nekako nerazumljivo slutnjo. — Kako je vedila, da se njeni vojaki ravno sedaj domú spravljajo?! —

(Dalje prih.)

Novice.

Iz Zile. — Srečen národ, ki ima skerbne za pobožnost in národnost vnete duhovnike! Nihče na svetu nima toliko vpljiva pri dušnem napredku, kakor duhovnik, če z veseljem in vestno opravlja svoje dolžnosti. Hvala prečastist, gospodu župniku L. Serajniku, kateri že toliko let nevtrudljivo delajo za našo šolo, in vse storijo, da bi se šolska mladina prav po keršansko likala in gojila. Vlani so zapisali našo šolo kot do smertni ud v družbo sv. Mohora. Ne samo za mladino, nego tudi za odrasčene zelo skerbijo; razpošiljajo in posodujejo